

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Eneste Barn (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 230. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387598608/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

hun at bære Kufferten ned, og sætte den i Gangen. – Som vi ere der, ruller Vognen frem for Døren, og Kammerherren træder ud til os. Han studser kort ved at see Datteren, og det i Reiseklæder: »Hvad! Lotte! hvad betyder det? er Du nu saa frisk?» – »Ja Papa! nu er jeg kommet mig,« raabte hun med et skjelmisk Smil. I det samme traadte de Ankomne – En Mand med en gul Nøgle paa det høire Kjoleskjød – ligesom vor Kammerherre – og to andre, uden Nøgler ind ad Døren.

Den fremmede Kammerherre hilsende vores med et ironisk Smil, og sagde: »ifølge allerhøieste kongelig Ordre, og i Kraft af min Embedsragt« – »jeg blæser ad Jeres Embedsmagt!« faldt Kammerherre S... forbitret ind; »men hvor er den kongelige Ordre? og hvad lyder den paa?« – »Ordren er her,« svarte hun og fremtog et stort Document, igjennem hvis øverste Blad fremskinnede det store røde Majestætsegl. Vores greb efter det, og udbrølte et: »Lad see!«

»Deres Høivelbaarhed!« sagde hun med et ondskaftsfuldt Smil, »er desværre ikke i en saadan Sindstemning, at jeg tør betro den allernaadigste Skrivelse umiddelbart i deres Hænder. Men saasnart De lader Deres Frøken Datter, – hvem Ordenen især angaaer – trine herhid, skal jeg i hendes og Deres samlede Nærværelse oplæse og nærmere fremvise den i disse Vidners Overværelse.«

»Kald paa Frøkenen!« tiltordnede han en fjernstaaende Tjener, og hun kom selv hid fra den anden Side, med Reiseklæder paa, og en lille Byldt i den ene Haand. – Faderen maalte hende et Par Gange fra Top til Taa, og spurgte barsk: »Hvorhen Mademoiselle!« – Den Fremmede optog Svaret for hende, sigende med konstlet Gravtæt: »da begge Paagjældende nu ere tilstæde, skal jeg oplæse den mig meddeelte allerhøieste Skrivelse, der lyder som følger: »Paa allertunderdignigst Andragende af Lieutenant B... af vor kongelige Marine, hvorledes han nemlig, som, forlovet med Frøken Ch. S... har bragt i Erfaring, at benævnte Frøkers Fader C.S... holder hende strengt indspærret, for at tvinge hende imod hendes Villie til at ægte en Anden, saa har Du nøie at forfare i hvorlunde denne Sags rette Sammenhæng og Fundament monne være, samt Fader og Datter confrontere, for af den Sidstnævnte hendes Erklæring saavel anlangende den paaankende Indspærring, som især at bringe til Kundskab: hvilken af de tvende Medbeilere, hun vil erklære sig for. Vorder dette Ansøgeren Lieutenant B... og det skulde være hendes faste Bestemmelse, at forene

sig i Ægteskab med denne, da har Du i det Fald, at Faderen ikke godvillig vil udlevere hende, at befrie hende med den saavel civile som militære Magt, der staaer med vor allernaadigste Tilladelse til din Disposition.» – Under Oplæsningen af dette Document, knyttede vor Kammerherre først den ene Haand, saa dem begge, og strakte dem med stive Arme skraa ned udenfor Hofterne, ret i gammeldags Klopfægter-Manceer, og da saa Forelæseren vilde, som han blev færdig række ham det, knipsede han til det med højre Pegefinger, og begyndte at trampe saa med den ene Fod, saa med den anden – det lille tykke Corpus ikke uligt en Stjerne der vakler i Jordskjælv. – »Naak» sagde den Anden med uforandret Solskinsansigt – »Og De, min Frøken, hvad beslutter De? Deres frie Villie har De.» – »Du vil dog ikke løbe fra din Fader?» bruste Faderen til Datteren.

– »Hun behøver ikke at løbe,« tog den fremmede Kammerherre Ordet; »for hun kan kjøre med mig – om hun vil – Bliver de her, eller maa jeg byde dem min Arm?» Hun tog imod den og bukkede for Faderen. – »Løb saa din Taskel» raabte denne; »løb til Verdens Ende med din liderlige Matros! Men vov dig aldrig indenfor Grændserne af dit fædrene Gods! Det er tabt for dig – Du er arveløs.»

Hermed skiltes Fader og Datter. De havde seet hverandre for sidste Gang.

Kammerherren blev oppe lige til næste Morgen. Snart skrev han, snart gik han frem og tilbage i sit Soveværelse, nu med hurtige faste Trin, nu langsomt, ligesom Een der grubler eller er kommen op af en Sygdom. – Uden at have nydt noget siden Gaarsdagen, kastede han sig omsider paa Sengen, men i Klæderne, ringede paa Tjeneren og befalede ham at vække sig om to Timer. – Den fastsatte Tid gik Tjeneren ind; men kunde ikke faae ham vaagen; thi han var død; et Slagflod havde gjort Ende paa hans slette Liv, og kvalt hans Hævnplaner i Fødselen. – Den forhadte Svigersøn blev hans Universalarving.

Denne tog aldrig Bopæl paa H...; men kom blot en Gang hver Sommer dertil for at eftersee Bestyrelsen af Gaard og Gods saavel som Vedkommendes Regnskaber; hans Kone var ingensinde med; men forblev hellere i Hovedstaden, hvor hun naturligviis kunde more sig bedre. – Maaskee Fru B... 's Ulyst til at gjensee sin Fødeggaard og Egn ogsaa har bevæget Manden til, efter faa Aars Forløb at sælge det Hele herovre. – Denne Handelssag tilligemed saa mange